

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

28. Quomodo mulier dæmoniaca liberatur per D. Bernardum, qui sacram patenam, cui corpus Dominicum imposuerat, obsessæ capiti superimponens per terribilem creatoris præsentiam dæmonem migrare ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

fretus, quod dictu mirum est, vlnis tremen-
tibus puerum accepit, & pectus proprium
CHristi pectori iunxit. Deinde profusus in
amplexum dat oscula Deo, & suis labijs pres-
fit pia labia Christi. Quibus ita exactis precla-
ra filij Dei membra restituit in verticem alta-
ris, & repleuit coelesti pabulo CHristi men-
sam. Tunc rursus humo prostratus, deprecatus
est Deum, ut dignaretur ipse iterum verti in
pristinam speciem. Qui expleta oratione sur-
gens à terra, inuenit corpus CHristi in for-
mam remeasse priorem, vti deprecatus fuerat.
Et ô mira omnipotentis dispensatio, qui ob v-
nius desiderium ita se præbere dignatus est vi-
sibilem, non in figura agni, vt alijs quibusdam
sub hoc mysterio, sed in forma pueri, quate-
nus vt veritas patesceret in ostendo, & sacer-
dotis desiderium impleretur ex miraculo, no-
straque fides firmaretur ex relatu. Verunta-
men non prius idem communicasse pueri
corpus & sanguinem legimus, quam rediret
in prioris formæ speciem, ne absurdum vide-
retur, quod præsumperat, & fides vberius re-
quiratur interius in eodem, quod exterius vi-
tu conspexerat.

*Ex lib. 2. cap. 3. vita S. Bernardi per Abba-
tem Guilhelnum conscriptæ. Mulier dæ-
moniacal liberatur per D. Bernardum, qui
sacram patenam, cui corpus Dominicum im-
posuerat, obsessa capiti superimponens, per
terribile creatoris presentia dæmonem migrare
compellit.*

C.A.

Inter eos qui vexabantur mulier grandauia
ciuis Mediolanensis, & honorata quendam
matrona vique ad Ecclesiam beati Ambro-
sij post B. virum à multis tracta est. In cuius pe-
ctore pluribus annis diabolus federat, & iam
ita suffocaverat eam, vt visu & auditu & ver-
bo priuata, frendens dentibus, & linguam in
modum promiscidis elephantinæ protendens,
monstrum non fœmina videretur. Sordida ei
facies, vultus terribilis, flatus fœtidus, inhabi-
tatoris sathanæ colluuiæ testabantur. Hanc
cùm aspexisset vir Dei, nouit inharentem ei,
& inuiscatum diabolum, nec facile egressum
de domo, quam tanto possederat tempore.
Conuersus ad populum (cuius innumera ade-
rat multitudo) orare iubet attentius, & cleri-
cis & monachis secum iuxta altare assistenti-
bus, mulierem ibidem iubet constitui & te-
neri. Illa verò reluctans, & vi diabolica non
naturali virtute recalcitrans, nō sine aliorum
iniuria, ipsum Abbatem pede percusit. Quē
diaboli aufum mansuetè ille contempserit, ad
expulsionem non indignatione iræ, sed paci-
fica & humili supplicatione Deum inuocat
adiutorem, & ad immolationem hostiæ salu-
taris accedit. Quoties tamen eandem hostiam
sacram signat, toties ad mulierem quoque con-
uersus, eodem signo crucis edito spiritum ne-
quam athleta fortis impugnat. Nam vt ille
malignus quoties aduersus eum signum cru-

cis

cis intenditur, percussum se indicans acrius
seuit, & recalcitrans contra stimulum quidnā
toleret, prodit inuitus. Explata autem oratio-
ne dominica, efficacius hostem aggreditur
vir beatus. Patenē siquidem calicis sacrum Do-
mini corpus imponens, & mulieris capiti su-
perimponens, talia loquebatur: Adest ille qui
pro nostra salute passurus: nunc, inquit, prin-
ceps huius mundi ejcietur foras. Hoc illud
corpus, quod de corpore virginis sumptum
est, quod in stipite crucis extensem est, quod
in tumulo iacuit, quod de morte surrexit, qđ
videntibus discipulis ascendit in coelum. In
huius ergo maiestatis terribili potestate, tibi
spiritus maligne præcipio, ut ab hac ancilla e-
ius egrediens, contingere eam deinceps non
præfumas. Cumque eam inuitus deferens, &
manere ultra non valens atrocius afflictaret,
tam magnam iram quam modicum tempus ha-
bens, rediens pater sanctus ad altare, fractio-
nem hostię salutaris ritè compleuit, diffun-
dendamque in populum pacem ministro de-
dit, & confestim pax & salus integra redditā
est mulieri. Sic ille nequam diuina mýsteria
quantæ sint efficientiæ & virtutis, non confes-
sione, sed fuga coactus ostendit. Fugato diabo-
lo mulier, quā in tantorum fartagine tormentorū
carinifex pestilens tanto tempore fri-
xerat, mentis suæ compos effecta, redditis sen-
sibus & ratione, reuoluta intra fauces lingua
Deum confessa, gratias egit, & intuita curato-

D rem

rem suum pedibus eius aduoluta est. Ingens per Ecclesiam attollitur clamor, omnis q̄tas iubilat Deo, personant æramenta, benedicitur ab omnibus Deus, excedit veneratio modum, & seruum Dei supra hominem (si dici fas est) liquefacta charitate ciuitas veneratur.

Thomas à Cantiprato lib. de apibus cap. 63. q̄
vixit anno 1267. De S Euchristia, quæ atra suapte virtute sublimata per aera fermentatur in altare. ibidemq; in Specie venustissimi pueri apparuit ac deinde in faciem Christi spineam habentis coronam, & cruentatam transformatam est.

C A P. X X I X.

Oppidum Duacēse amplum & magnum est inter Cameracum & Atrebatum bilissimas ciuitates. Hic in Ecclesia Canonorum sancti Amati Episcopi cum sacerdos in Pascha communicato populo corpus Christi super terram stupidus inuenisset, genibus flexis eleuare tentasset, mox per se aera sublimatum, panniculo, quo consecratae digitos sacerdos detergere solet, inhaesit. Clamans igitur sacerdos, canonicos vocat, accurrunt illi, spectant in panno corpus viuificum in specie faciei venustissimi pueri, & mos conuocato populo ad spectaculum, praesentantur, & indifferenter nulli tanta coelitus visio denegatur. Hac cum audissem, fama vulgante, veni in oppidum, quod prædixi, accessi ad Decanum Ecclesiaz, cui optimè notus eram, petui videret.